

D R E P T U L

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICA
APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor
C. G. DISSESCUV. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTORREDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR**Eugen Petit.** — *Armonizarea salariilor.***Dim. G. Maxim.** *Aplicarea art. 147 c. com. român societăților de asigurare asupra vitei din Transilvania.***Const. S. Bullan.** — *Inaintările pe loc.***Jurisprudența Română.** — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. III.* — Societăți anonime. — Aduană Generală. — Ordinea zilei. — Publicitate.*Curtea de Apel din București S. I.* — Impărțeață. — Achizitori cu drepturi reale. — Intervenție.*(Elena Toma Gherman cu Maria Avinian și alții)**Judecătoria Ocnele Mari (Vâlcea).* — Sveculă ilicită. — Frizer. — Urcarea prețurilor. — Lipsă de sancțiune.*(Ilie Stan, inculpat).*

ARMONIZAREA SALARIILOR

ARMATA ȘI MAGISTRATURA

După cum în aritmetică nu se pot aduna decât lucruri de acelaș fel, logica riguroasă cere să nu se încerce comparații între noțiuni prea deosebite.

În compunerea Statului funcționează diferite organisme, unele mai complicate decât altele. Rotițele care compun mecanismul lor sunt de feluri deosebite. Noțiuni complexe le caracterizează. Ele nu pot fi reduse la cifre și măsurate cu compasul inginerului, decât pentru acela care ar privi lucrurile dintr'un punct de vedere extrem de simplist.

Cum s'ar putea oare, compara prin prizma salarizării, opera delicată a magistratului — gardianul onoarei și averii concetățenilor săi —, cu lucrul pe care îl face un șef de atelier într'o uzină a Statului?

Se poate oare pune alături, prin aceleași socoteli, abnegația ofițerului care în prim rând își expune propria lui viață, purtat în îndeplinirea misiunii lui dela un hotar la altul al mării noastre Țări, cu *treba* așezată a unui impiegat oarecare într'un birou confortabil?

Iată de ce un tratament privilegiat se impune pentru aceste două categorii alese de funcționari. În lipsa posibilității Statului, deci a colectivității, de a le manifesta recunoștința în alt mod, pentru oficiile lor indispensabile existenței însăși a națiunii, astăzi când opinia medie curentă consideră că totul se rezumă în bani.

Dar mai intră și alte considerente în joc.

Siguranța internă și externă a unei țări, deci putința pentru fiecare de a-și trăi liniștit viața, este garantată numai de o armată disciplinată și bine

organizată. În afară de interesul personal al funcționarului, trebuie avută în vedere — atunci când e vorba de ofițeri —, nevoia obștească care ne impune tuturor un mic sacrificiu. — Ea nu poate fi desconsiderată.

În ce privește pe magistrați, rolul decisiv îl joacă *interesul decisiv al unei bune justiții*. Acest interes primează pe acela al judecătorului și iată de ce în Franța găsim partide politice puternice ca cele radical și radical-socialist, ocupându-se în mod special de problema unei bune salarizări a magistraturii. Astfel, ziarul „*Le Matin*” din 17 Decembrie 1926, anunța că d-nii Pasquet și Cuminal, senatori, delegați în mod special de numitele partide, s'au prezentat la președintele consiliului de miniștri, arătându-i că „*în însuși interesul justiției ar fi locul, să se procedeze la o mai bună potrivire a salariilor magistratilor*”. La acestea d. Poincaré le-a răspuns că „*decretele în pregătire, au de scop realizarea ei*”.

Dar nu numai din punctul de vedere al interesului moral și social, înglobarea tuturor funcționarilor într'un singur tablou, ar fi după părerea noastră o imposibilitate. Chestiuni de ordin material trebuie și ele avute în vedere.

Sunt funcționari cari exercitându-și atribuțiile își uzează sănătatea; ei trebuie să fie puși în măsură de a se îngriji. Unii nu au dreptul să facă nimic în afară de serviciul lor public. Alții din potrivă, au mult timp liber în care își pot găsi ocupații suplimentare rentabile. Unii sunt obligați de a cutreora țara în lung și în lat, pe când alții stabili, au la dispoziție locuințe confortabile, lemne de încălzit, servitor!... Și câte alte deosebiri?

Natural că magistrații și militarii, pătrunși de spiritul de jertfă și animați de cel mai cald patriotism, au suportat salarii derizorii în mare disproporție cu utilitatea muncii lor. Acuma însă, când este vorba să fie comparați cu ceilalți funcționari, așezați pe aceeași scară cu dânșii, pe trepte mai sus sau mai jos, cu alte cuvinte înglobați în aceeași apă, ei au dreptul de a protesta contra ofensei gratuite ce li se pregătește.

Este explicabilă deci, nemulțumirea provocată în cercurile tuturor categoriilor de funcționari, prin proiectul numit atât de impropriu de armonizare, care nu satisface pe nimenea și nu este de nici o

utilitate pentru finanțele Statului. Cotidienele publice protestele tuturor. Funcționari se compară între dânsii, scoborându-se unii pe alții.

Proiectul de armonizarea salariilor amenință să devie legea pentru învrăjbierea funcționarilor.

Legea o vom respecta, evident, căci nu putem face altfel.

Proiectul ei este discutabil.

Eugen Petiș

Consilier la Curtea de Apel din Iași

Aplicarea art. 147 din Cod. comercial român Societăților de asigurare asupra vieții din Transilvania

1) Ministerul de industrie, ca organ de control, aplică art. 147 din Cod. comercial român Societăților de asigurare asupra vieții din Transilvania. 2) Rațiuni de interes general în edictarea măsurii prescrisă prin art. 147 din codicele comercial. 3) Această măsură ca atare trebuie aplicată și în Transilvania, cu toată lipsa ei din legile ungare în vigoare. 4) În acest conflict de legi, trebuie să cedeze legea ungară în interesul menținerii principiului de ordine publică al legii române. 5) Propriu zis, măsura dictată de art. 147 nu este în contradicție cu legile ungare. 6) Această măsură aparținând dreptului public al Statului anexat se aplică de drept în provinciile anexate. 7) Art. 147 din Cod. comercial și reasigurările. Importanța reasigurărilor-Carașterul acestor contracte. 8) Garanția prescrisă de art. 147 nu mai trebuie depusă pentru riscul garantat sau transmis reasuratorului. Aceasi garanție nu trebuie depusă de societățile de asigurare locale chiar dacă devin reasigurate pentru o porțiune din risc la o Societate străină. Practica engleză și belgiană în chestiune de garanții.

1) Prin un raport detaliat Direcțiunea Comerțului din Ministerul Industriei face cunoscut că Societățile de asigurare asupra vieții din Transilvania socot că nu trebuie să se conforma dispoziției articolului 147 din Codicele comercial român, ci numai codicelui comercial ungar și ordonanțelor ministeriale ungare, care nu prevăd această măsură față de zisele Societăți.

Prin articolul 123 al Constituției din 1923, prind zisele societăți, s'a dispus ca legile din teritoriile alipite să rămână în vigoare până la modificarea legislativă, și, deci, atât codicele comercial ungar cât și Ordonanța Secretariatului general din Cluj No. 16239 din 1920 sunt numai în vigoare în Ardeal, încât măsura prescrisă de art. 147, neexistentă în această lege și Ordonanță, nu pot fi aplicate.

Guvernul român, mai înainte de promulgarea noii Constituții, a luat totuși dispoziții de aplica a articolului 147 din Codicele român și față de societățile de asigurare asupra vieții din Ardeal, socotind că zisul articol prevede o măsură de siguranță și de control, în interes public, care deci trebuie întinsă pe tot teritoriul țării.

În vedere că chestiunea prezintă interes atât din punct de vedere practic cât și doctrinar, voi căuta a o lămurii, și a demonstra că deși în realitate Codicele comercial ungar a rămas în vigoare în Transilvania, art. 147 trebuie aplicat în acest teritoriu chiar înainte de unificare, așa că dispozițiunea Ministerului de industrie este pe deplin justificată.

2) Și, în primul loc, examinând rațiunea dispoziției legiuitorului român, observ că ea a fost luată în 1887 după codicele comercial italian.

„Societățile de asigurare asupra vieții și cele ce au de scop administrarea tontinelor, zice Mancini în raportul ce însoțește proiectul definitiv al codicelui comercial italian, prezintă o particularitate, ce nu poate fi trecută cu vederea. Pe când în fapt la alte societăți, și chiar la societățile de asigurare contra riscurilor, operațiunile se conduc de ordinar într'un termen relativ scurt, în contractele de asigurare asupra vieții relațiunile între părți durează un timp îndelungat; societățile percep premii și plata sumelor asigurate nu ajung la scadență decât după o lungă serie de ani. De altă parte, porțiunile de interes ale asiguraților sunt adese ori destul de mici, și ele nu sunt de natură de a menține în special față de societățile străine ce operează în Regat, cu o exactă cunoștință, demersul afacerilor sociale. Contribuțiunile asiguraților reprezintă, în fine, cele mai adesea ori produsul economiei lor, astfel că interesul public are motive în gradul cel mai mare de a nu părăsi aceste instituțiuni în fața pericolelor la care sunt supuse 1)“.

Astfel, ca și legiuitorul italian, legiuitorul nostru din 1887 a îndatorat societățile de asigurare asupra vieții și cele ce administrează tontinele, ca din sumele plătite pentru asigurări și din procentele acestor titluri, să întrebuițeze în titluri de datorie publice; depunând, la Casa de depuneri, o pătrime, dacă societățile sunt naționale, și jumătate dacă sunt străine.

Între modificările introduse codicelui comercial în 1900, s'a atins și art. 147, dar menținându-se principiul s'a inovat numai în ce privește aplicațiunea lui practică, dispunându-se ca întrebuițarea cotisației indicată de zisul text să se poată face nu numai în titluri ale datoriei publice, ci și în alte titluri române, acceptate drept garanție la Casele statului, și în imobile situate în România, sau în ipotece asupra unor imobile situate în țară și care vor fi acceptate de Ministerul de industrie, reglementând și modul depunerii lor.

În ambele date legiuitorul român a considerat măsura dictată de zisul text ca o condiție specială de funcționare a societăților de asigurare asupra vieții, ca o obligațiune impusă în interesul asiguraților, căror li s'a acordat astfel o garanție în îndeplinirea exactă a sarcinilor ce și impun aceste societăți. Și, în adevăr, singurul control al asiguraților este insuficient, întru cât lor le este imposibil de a priveghea la întrebuițarea corectă a capitalului social, așa că se poate întâmpla ca după un șir de ani ei să se vadă înșelați în speranțele lor legitime din cauza unei administrațiuni incapabilă sau necorectă²⁾. Alături de supravegherea guvernamentală, măsura dictată de art. 147 din codicele român apare deci ca o salvgardare a unui interes general, care cere ca Statul român să intervină ori de câte ori averea sau persoana supușilor este în risc, și că abuzuri pot fi prevenite numai prin o intervențiune directă, chiar în determinarea exercițiului administrațiunei unor instituțiuni partiale.

1) Castagnola, Il nuovo Codice di commercio, I, pag. 474.

2) Castagnola, op și loc cit.

3) In sistemul legiuitorului român aplicațiunea art. 147 are loc deci în baza unui interes general, a ordinii publice române, așa că această dispozițiune nu poate fi înlăturată³⁾.

Dacă măsura legislativă se aplică în teritoriul vechiului regat, se naște întrebarea dacă ea poate avea aceeași forță obligatorie în Ardeal, unde este în vigoare codicele comercial ungar și celelalte ordonanțe, care nu prevăd zisa dispozițiune?

Sustin că în acest conflict de drept interprovincial, aplicațiunea legii locale ungare își găsește limită, atunci când este vorba de intervențiunea ordinii publice locale. Legiuitorul român a naționalizat legea ungară, întru cât prin un text categoric al Constituțiunii a prescris menținerea dispozițiilor acelei legi pentru teritoriile anexate. Depindea, de sigur, de dânsul, ca în suveranitatea sa, să mențină numai în parte zisele dispozițiuni legale străine sau să le abroge. Pentru ce dar i-am tăgăduit dreptul, ca pe lângă aplicațiunea ziselor legi, să dispună aplicațiunea și altor măsuri legislative privite ca măsuri de siguranță generală, ca măsuri de ordine publică?

4) In chestiunea intervențiunii ordinii publice în materie de conflicte de legi a Statului anexat cu cele ale provinciei anexate, trei opinii sunt susținute de doctrină. Ele sunt pe larg dezvoltate de către un român, de tânărul doctor în drept dela Paris, d-l Mih. Eliescu, care cu mult talent le dezvoltă în admirabila sa Tesă de doctorat⁴⁾.

Intru cât legea locală ungară intervine în acest conflict ca o lege străină, socot că ea trebuie să cedeze în fața legii românești, care în această materie, după cum am arătat, tinde de a menține intact principiul de ordine publică al legii române, după care societățile de asigurare trebuie controlate și să depună garanție în interesul general.

D-l Audinet, un distins autor francez, spune că aplicațiunea unui asemenea principiu este conformă necesității de a asimila progresiv teritoriile anexate și a realiza unitatea legislativă⁵⁾.

3) In noul proiect al Codicelui de comerț italian, se vede abrogat art. 145 al vechiului codice, corespunzător art. 147 cod. com. rom. «Progetto preliminar» 1922, pag. 460.

D-l Vivante, unul dintre redactorii acestui proiect a criticat încă de mult dispariția art. 147 din codicele român. «Prin măsura sa, zice renumitul autor, legiuitorul se înșală absolut, căci întreaga rezervă apărării trebuie să fie întrebuințată cu aceleași precauțiuni întregă fiind indispensabilă spre a satisface trebuințele Societății. Regula legală obligă Societățile de a părăsi formulele matematice, proprii și inerente industriei lor, spre a le constrânge să urmărească o contabilitate specială. (Vivante, Droit com. IV, pag. 505»).

In Franța o serie de legi prevăd numeroase garanții pentru întreprinderile de asigurare asupra vieții. Zisele întreprinderi trebuie să depună o cauziune prealabilă, intitulată rezerva de garanție, asigurării având un privilegiu legal asupra rezervelor matematice, asupra rezervei de garanție și a valorii beneficiilor acumulate. Pentru Societățile străine legea franceză este și mai riguroasă, îndatorind aceste întreprinderi a depune la Casa de depuneri valori reprezentând porțiunea de activ corespunzătoare operațiunilor de asigurare asupra vieții în Franța, exceptându-se imobilele și singurul fapt al depunerii acordă privilegiu asiguraților asupra acestor valori pentru contractele subscrise sau executate. part. 2 al legii franceze din 17 Martie 1905). Un decret special, din 22 Iunie 1921 prevede un tarif minimum în ce privește primele pentru a împiedica concurența între Societăți prin rabatul primelor.

4) Essai sur les conflits des lois dans l'espace sans conflit de souveraineté, Paris, 1925 pag. 301-330).

5) «Répertoire de droit int. privé» v. Annexion, No. 167, A se consulta : «Valery, Manuel de dr. int. privé» No. 418.

5) Anexiunea, în general, lasă să fie menținute legile anterioare ale Statului din provincia anexată, întru cât este de presupus că legile dominante într'un teritoriu sunt cele mai bine adoptate trebuințelor poporului; el le cunoaște, le-a aplicat continuu. Deci, este un act de înțelepciune, după cum a spus Montesquieu, de a lăsa unor locuitori încorporați, legile lor naționale, care trebuiesc modificate numai cu încetul și când asimilarea începe a se produce⁶⁾.

Acest principiu nu trebuia absolut aplicat și pentru provinciile anexate fărăi noastre, căci, în urma marelui război, anexiunea a fost reclamată în moravuri și aspirațiuni. Astfel, ar fi fost simplu de a întinde pur și simplu aplicațiunea legilor vechiului regat. Totuși, fiind și minorități etnice, și în special trebuind o perioadă de tranziție până ce chiar populațiunea de origine română și cu aceleași sentimente să se deprindă cu nouile legiuri, Constituția a găsit de cuviință de a menține măsura luată dela început și de a ușura tranziția dela unele legi la altele. Aceasta, însă, nu împiedică pe Statul anexant ca, în suveranitatea sa, și din motive de interes general, să întindă unele măsuri legale de siguranță de pe teritoriul său și în noile provincii, ce le administrează, ca unul căruiia îi incumbă răspunderea guvernării pe întregul teritoriu. De altmintrelea, aplicațiunea acestor măsuri legale, nici nu este în contradicere cu dispozițiunile legii ungare, care nu vorbește nimic despre pătriimea sau jumătatea din premii la care sunt îndatorate să depună societățile de asigurare, încât se poate cu drept cuvânt susține că aplicațiunea art. 147 completează cu o măsură nouă așezământul legii ungare.

6) In ultimul loc, în sprijinul ideii aplicațiunii art. 147 din cod. com. în Ardeal, invoc un argument preremptoriu.

Este un principiu constant admis de jurisprudența franceză că legile politice, cele constitutive ale ordinii publice și a dreptului administrativ ale Statului anexant sunt deplin drept și fără o promulgare specială executorie în țara sau provincia reunită⁷⁾. Astfel, prin Constituțiune s'a naționalizat de către Statul român numai regulile de drept privat, local. Cât privește legile locale de drept public, afară numai de voința formal exprimată, ele sunt abrogate de plano din ziua anexiunii și înlocuite de dreptul public al noului suveran⁸⁾.

Pentru a ști dar dacă o regulă locală determinată a fost sau nu menținută prin faptul anexiunii, trebuie să precizăm dacă regula în chestiune aparține dreptului privat sau celui public.

Ori cât ar fi de greu de a preciza deferențierea între dreptul public și cel privat, rămâne cert că instituția reglementării funcționării societăților de asigurare este creată de legiuitor într'un interes public, în cât ajungem la concluzia că naționalizarea legii ungare pe pământul anexat, s'a făcut numai asupra dispozițiunilor de drept public ce sunt similare cu cele din Statul anexant, încât toate ce-

6) Montesquieu, „Esprit des lois“, X, pag. 9.

7) Carpentier, «Répertoire. IV. pag. 256».

8) Dars et Lapradelb, «Répertoire. Annexion No. 167—169.

lelalte ce sunt în contradicere sau cele ce lipsesc în legile provinciale trebuie să dispară sau să fie aplicate dispozițiunile legilor din țara ane-xantă.

Tot ceiace în legislația locală de origină străină resistă caracterului unitar în noua comunitate ju-ridică a Statului român trebuie să dispară. De a-ceia socot că aplicând principiul ordinii publice al legii vechiului regat și în interesul unității Statu-lui român trebuie să aplicăm și în Ardeal măsurile de ordin general prescise de art. 147.

7) În ultimul moment și „Prima societate de a-sigurări generale Ardeleană”, din Cluj s'a convins de temeinicia modului de a vedea a Ministerului de Industrie, și arătând că este gata să depună garanția prevăzută de art. 147, cere însă, a se lă-muri dacă această pătrime trebuie depusă exclu-siv pentru partea sa sau și pentru partea reasi-gurătorilor.

Ce este reasigurarea?

De multe ori o societate nu poate sau nu voește de a face asupra aceleiași persoane o asigurare peste o sumă anumită și atunci ea se adresează u-nei alte societăți străine și îi propune de a lua a-supra ei o parte din riscul pe care nu poate sau nu voește să-l suporte. Acest al doilea contract, care are loc în afară de persoana asiguratului se numește *Contract de reasigurare*.

Reasigurarea este deci o operație prin care asi-guratorul cedează reasiguratului o parte determi-nată din riscul ce-l prevede direct polița în schim-bul plății unei părți proporționale din prima per-cepută⁹⁾.

Reasigurarea a luat avânt considerabil, în urma marelui război, atât din punct de vedere economic cât și mai ales din punctul de vedere al schimbu-lui internațional, și ea deci nu poate decât să dea rezultate strălucite, căci pun în funcțiune devisa-nea riscurilor. O societate, ori cât de prosperă ar fi simte de multe ori necesitatea de a împărți cu altele riscul îndată ce acesta întrece ceia ce se chia-mă în materie de asigurare *plenul*, adică valoarea maximă până la care asiguratorul a decis să-și a-sume răspunderea¹⁰⁾.

Ambele contracte, cel de asigurare și cel de rea-sigurare sunt *independente* unul de altul și această regulă are consecințe practice de cea mai mare im-portanță. Și, în realitate, după cum spune d. Vi-vante, dacă contractul de asigurare este valabil, a-siguratul poate cere indemnitatea integrală deși reasiguratul a căzut în faliment. Și, deasemeni, da-că asiguratorul a căzut în faliment asiguratul n'are nici un drept de preferență asupra sumelor dato-rite de reasigurator, care vor fi împărțite pe cale de dividend între creditorii falitului, între cari fi-gurează și asiguratul. Și numai în cazul unei clauze exprese, care îi dă dreptul asiguratului de a ur-mări direct suma reasigurată, cu excluderea celor-lalți creditori ai asiguratorului falit, el poate să

ceară direct suma reasigurată¹¹⁾. Asemenea clauze se aplică rar în practică.

8) Date fiind aceste reguli, ca consecințe directe a instituțiunei reasigurării, rămâne cert că odată ce asiguratorul a depus pătrimea sau jumătatea cerută de art. 147 din codice, pentru întreaga sumă plătită de asigurat și procentul ei, nu mai poate fi vorba ca să depună a doua oară zisa garanție pentru riscul ce i l'a garantat sau l'a transmis rea-siguratorului. În adevăr, societatea de asigurare, rezervându-și plenul pe seama ei, a satisfăcut ce-riința legală și pentru partea cedată. Asiguratorul a depus din sumele plătite de asigurați porțiunile cerute de lege, chiar și pentru disponibilul reasigurat.

Chestiunea ce se discută este însă: dacă Socie-tățile de asigurare locale pot fi îndatorate la înde-plinirea sarcinei cerute de art. 147, în casurile în care ele devin reasiguratore, adică iau asupra lor o porțiune din risc dela o Societate străină?

Dacă ne referim la scopul ce l'a avut legiuitorul prin înființarea rezervei prescise de art. 147 din codice, vedem că în principiu ea este destinată de a acoperi golul pe care calcule greșite ale asigura-torului l'ar putea face, în ceia ce privește mor-talitatea sau veniturile fondurilor, astfel că în de-finitiv rezervele matematice adunate rămân insufi-ciente spre a plăti la timp sumele ce se cuvin be-neficiarilor unui grup oarecare¹²⁾. Astfel fiind, întru cât asiguratul străin n'ar avea nici un pri-privilegiu asupra sumelor ce s'ar realiza prin aplica-țiunea art. 147 din codice, supunându-se la această garanție, Societățile române reasiguratore, ajun-gem la concluziunea că zisele Societăți române a-tât cele din vechiul regat cât și din celelalte pro-vincii alipite, nu pot fi supuse a o depune. Și nici nu credem că legiuitorul român s'a gândit că tre-bue să întindă sollicitudinea sa și pentru asigurații străini în acest caz de reasigurări în momentul când a alcătuit sistemul tehnic al rezervei pres-cris de art. 147.

După practicele engleză și belgiană garanțiile se iau direct de către asigurator față de reasigura-tor. Negreșit că totul depinde de împrejurări. O societate veche și cu reputațiune formată nu va da nici un motiv pentru a fi supusă la garanții.

Societățile noastre de asigurare, cu o practică îndelungată și un personal destoinic, au cunoștință de numeroasele fraude ce se pot face în detrimen-tul asiguratorilor, așa că iau raporturi numai cu societăți recunoscute ca moralitate, întru cât rea-sigurarea întreprinsă, fără cercetări sigure și amă-nunțite, poate aduce ruini ireparabile.

Dimitrie G. Maxim

fost președinte la Curtea de apel
Avocat

11) *Vivante*, „Traité de droit commercial“, traduction Excara IV. pag. 553.

12) Rezerva matematică este fondul pe care asiguratorul îl formează din vărsămintele asiguraților, destinat a produce acestora din urmă capitalurile asigurate, la scadențele promise. Funcționarea zisei rezerve depinde de trei elemente: coeficientul mortalității, quantumul dobânzii, și valorificarea comercială a primei. *Sumien*, op. cit. pag. 220. Nu uit a exprima mulțumiri d-lui *Grigorov*, ex-celentul director al „Societății gen. de asig. „Dacia România“ care a bine-voit a-mi pune la dispoziție opere speciale în această materie

9) *Agnel*, „Manuel des Assurances“, pag. 209, 1900; *Marchal* et *Billard*; *Göbert*, „Etude sur la Réassurance“ Bruxelles, 1923, pag. 9

10) *Sumien*, „Assurance et la Réassurance“, 1923, Dalloz, Paris pag. 13.

INAINȚĂRILE PE LOC

Prin noul proiect al organizării judecătorești, care va fi adus în discuția Corpurilor legiuitoare chiar în această sesiune parlamentară, principiul avansărilor pe loc, la gradul de președinte și consilier, se va întinde și la judecătorii de tribunale, ca o dreaptă și echitabilă recompensă ce se dă, în fine, și acestor valoroși magistrați.

Înaintările pe loc, bazate pe principiul luat din legislația engleză, au fost puse în aplicare la noi prin legea din 1907, cu scopul de a se alege și înțări corpul judecătorește astfel ca, cu timpul și fără inconvenient, să se poată reduce, pe deoparte, numărul judecătorilor cari compun instanțele judecătorești, iar pe de alta, să se poată da magistraților o remunerație mai bună, pentru ca fiecare să rămână pe loc și să se mulțumească cu funcțiunea ce i s'a încredințat fără a mai aspira la nici o altă înaintare.

Acesta ar fi idealul, după cum o spune legiuitorul din 1909 în expunerea sa de motive ce însoțește proiectul de lege pentru organizarea judecătorească din acel an.

Legiferarea din 1907 — înaintarea în grad ierarhic pe loc a judecătorilor de ocoale — a fost deci preludiul principiului arătat mai sus, după cum ne-o spune și d-l G. D. Nedelea, distinsul juriconsult, într'un documentat articol publicat în „Dreptul”, No. 28 din 1915, cu ocazia unei polemici cu defunctul St. Stătescu, fost procuror la Înalta Curte de Casație.

Înaintările pe loc nu sunt deci, și nu pot fi un *non sens* sau un *paradox*, și nici *avansări de operetă* nu pot fi numite, cum pe nedrept le califică d. consilier Eug. Petit într'un articol publicat în *Curierul Judiciar*, No. 3, din 1926, pentru că aceste avansări pe loc, după cum voi documenta împreună cu d. G. D. Nedelea, au fost și sunt preludiul frumosului program făurit de legiuitorul din 1907, program menținut de legiuitorul din 1909, 1913, 1924 și 1925, și care sperăm că, în curând, va fi desăvârșit de legiuitorul actual.

Într'adevăr, legea de organizare judecătorească din 1890 a asimilat în rang pe procurorul general cu președintele de Curte, pe procurorii de secție ai Curților de apel cu consilierii, pe primii procurori cu președinții tribunalelor și pe procurori cu judecătorii de ședință, dându-le și lefurile gradelor cu care au fost asimilați. Aceiași lege menține înțelesul cuvântului *rang*, ca o rânduială ierarhică ce urmează a se păstra între magistrați atunci când puterea judecătorească asistă întrunită într'un singur corp la o solemnitate publică.

Vine, apoi, legiuitorul din 1907-1910 și acesta așează organizația justiției noastre pe noi temelii. Dela 1907 încoace o altă concepție prezidează în legile de organizare judecătorească, anume aceia că gradele ierarhice nu mai sunt statornicite pe categorii de trepte judecătorești, și începutul în această direcție s'a făcut cu judecătorii de ocoale pe cari legiuitorul din 1890 îi pusese pe același picior cu suplenanții de tribunal, iar legea din 1907 îi trece în rândul judecătorilor de tribunal și le dă și

putința să înainteze pe loc până la gradul de consilier de curte de apel (art. 18 l. jud. oc. din 1907).

În expunerea sa de motive, legiuitorul din 1907 ne dă lămuriri, de ce a introdus avansările pe loc. „Și fiindcă, prin misiunea lor, acești judecători sunt chemați să exercite o însemnată funcțiune având nu numai să judece dar să și previe judecățile și să serve de apărători din oficiu ai celor nedreptățiți; și fiindcă îndeplinirea acelei funcțiuni presupune o cât mai bună cunoștință a oamenilor și a deprinderilor lor, de aceea am crezut că va fi bine ca prin măsuri de compensație, să încurajăm pe judecătorii de ocoale ca să consacre cu trageră de inimă cât mai mulți ani din cariera lor de magistrați acelei funcțiuni. În scopul acesta, pe de o parte, le-am asigurat o mai bună remunerație, iar pe de alta le-am deschis puțința de a înainta în grad ierarhic pe loc până la demnitatea de consilier de curte“.

*

Continuând opera din 1907, legiuitorul din 1909 a mai urmărit un scop, acela ca magistratul să fie pus în așa poziție ca să nu mai aștepte nimic alt decăt satisfacțiunea morală ce trebuie să încerce omul ales, care are conștiința că și-a îndeplinit datoria, și pentru aceasta pilda cea mai înaltă de urmt ne-o indică magistratura engleză“.

Și legiuitorul din 1909 conchide în expunerea sa de motive: „Ar trebui deci ca numărul magistraților cari compun instanțele judecătorești să fie cât mai redus și ca onorariile lor să fie cât mai însemnate, așa ca fiecare să rămână în funcțiunea ce i s'a încredințat. Acesta să fie țelul de urmat în organizarea noastră“.

Prin acest procedeu „se sfărâmă și preeminența celor cari au putut trece la instanțele superioare, față de foștii lor colegi, dar se distrug și sentimentele de invidie ce fatalmente se nasc în omul rămas în urmă, la vederea succesului aproapei său; se potolește, în fine, și răvna de suire pe trepte superioare judecătorești“.

Dar tot prin legea de organizare din 1909 s'a asimilat în grad și onorarii primul președinte al trib. Ilfov de consilieri de Curte de apel; procurorii generali cu președinții de secții de Curte, procurorii de secții cu consilierii, primii procurori cu președinții de tribunal, iar procurorii cu judecătorii de ședință, după legea din 1890 asimilarea fiind numai în rang, nu și în *grad*. Tot după legea din 1909 judecătorii de instrucție și procurorii de tribunale, șefi de parchete, care se disting, sunt înaintați pe loc, după 6 ani, și asimilați în rang și onorarii cu președinții de tribunale. Deci, dela 1909, rangul nu mai este un titlu platonie. Urmează apoi legile din 13 Decembrie 1910, 12 Martie 1912, 11 Aprilie 1913, care aplică aceleași principii, căci se asimilează în grad și onorarii primii-președinți ai Curților de apel cu consilierii Curței de Casație și primul procuror al trib. Ilfov cu procurorii Curței de apel.

Prin urmare, dela legea de organizare din 1909 până azi, se găsește „instanțe inferioare judecătorești cu grade ierarhice superioare, sau, mai lămurit, magistrați din jurisdicțiune de grade dife-

rite, cu grade ierarchice egale". Deci, legiuitorul nou a înlăturat aristocrația vechimei în instanță, înlocuind-o cu aristocrația vechimei în grad".

Astfel privitye înaintările pe loc, la lumina principiilor expuse mai sus, ne întrebăm: se mai poate susține că asemenea avansări sunt un *non sens*, un *paradox*, sau niște *avansări de operetă*?

C. S. Bălan

Judecător cu grad de Consilier de Curte
Câmpulung-Muscel

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S III

Audiența dela 9 Martie 1922

Președenția D-lui D. Gh. Tăzlăuanu, Președinte

C. Dumitrescu cu Gh. Mitroescu și alți

SOCIETĂȚI ANONIME.—ADUNARE GENERALĂ.—DECIZIUNE.—DREPTUL ASOCIAȚULUI DE A SE OPUNE DECIZIUNII LUATE.—SUSPENDAREA DECIZIUNII.—ORDONANȚĂ PREZIDENTIALĂ.—ART 165 C. COM.

SOCIETĂȚI ANONIME.—ADUNAREA GENERALĂ.—FORMALITĂȚILE DE PUBLICITATE ALE CONVOCĂRII.—LIPSA LOR.—CUI POATE FI OPUSĂ.—ART. 157 ȘI 165 C. COM.

SOCIETĂȚI ANONIME.—ADUNARE GENERALĂ.—CONVOCĂRI.—ORDINEA DE ZI.—DECIZIUNE ASUPRA UNOR CHESTIUNI CARE NU FIGURAU ÎN ORDINEA DE ZI.—NULITATE.—ART. 156 ȘI 157 C. COM

1. Potrivit art. 156 c. com. orice asociat are dreptul a se opune contra deciziunilor adunării generale a soc. anonime, ca e într'un chip învederat sunt contrarii actului constitutiv, statutelor sau legii, iar președintele Tribunalului poate să suspende executarea acelor deciziuni, printr'o ordonanță provizorie fără ca asociatul reclamant să fie obligat în acelaș timp cu cererea de suspendare să intente și o acțiune în nulitate.

2. Formalitățile de publicitate a convocării unei adunări generale, potrivit art. 157 cod. com. fiind prescrise în favoarea asociațiilor sau acționarilor pentru a nu fi surprinși cu discutarea unor propuneri de cari nu au luat cunoștință, neîndeplinirea sus ziselor formalități nu poate fi opusă celor de altreilea, ci numai unor persoane cu calități de asociat sau acționar.

3. Este nulă deciziunea adunării generale a unei societăți anonime cu privire la alegerea unor membri în consiliul de administrație când în ordinea de zi cuprinsă în încunoștințarea făcută potrivit art. 157 c. com. nu a figurat și această alegere.

No. 227.—Respins recursul făcut de către C. Dumitrescu în contra sentinței Tib. Dolj S. III-a cu No. 44/1925 în proces cu Gh. Mitroescu, C. Bojinescu, D. Bogdănescu, N. Moțăteanu și D. Predatul. S'au ascultat D-ii avocați C. Chiriacescu pentru recurent și Filip Chefner pentru intimati.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de recurs:

„Violarea art. 165 c. com. și a principiilor de drept referitoare la suspendarea deciziunilor“.

Având în vedere că potrivit art. 165 al. 2 c. com.,

orice asociat are dreptul să se opună contra deciziunilor cari într'un chip învederat sunt contrarii actului constitutiv, statutelor sau legii, iar președintele Tribunalului după ce va fi ascultat pe administratori și cenzori, poate să suspende executarea printr'o ordonanță provizorie, ce se va aduce la cunoștința administratorilor fără ca asociatul să fie obligat ca în acelaș timp cu cererea de suspendare să intente și o acțiune în nulitate.

Că, în speță, întru cât Tribunalul a confirmat ordonanța prezidențială provizorie, care a admis suspendarea deciziunii fără ca să fi cerut reclamantului asociat ca odată cu introducerea cererii de suspendare să intente concomitent și o acțiune principală pentru anularea acestei deciziuni, nu a comis o violare a art. 165 c. com. și deci motivul I de recurs este nefondat.

Asupra motivului II de recurs:

„Exces de putere și violarea art. 165 c. com. și a principiilor referitoare la calitatea de acționar în justiție, la ratificare și neputința invocării propriei turpitudini“.

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs se constată că intimatul asociat M. Mitroescu neluând parte la adunarea generală din 7 Iunie 1925, nu a votat ordinea de zi pentru acea întrunire a adunării cuprinzând alegerea unor noi membri în consiliul de administrație, ce nu fusese publicată în „Monitorul Oficial“, astfel încât față de această constatare de fapt este indiscutabil că acest asociat a avut calitatea de a cere suspendarea deciziunii adunării generale din 7 Iunie 1925.

Considerând că în ceia ce privește obiecțiunea recurentului că intimatul în calitatea sa de președinte al consiliului de administrație având însăreținerea de a face publicațiunile necesare pentru convocarea adunării generale cuprinzând ordinea de zi și omițând din culpa sa să publice în „Monitorul Oficial“ și alegea a noui membri în Consiliul de Administrație, nu putea să invoace propria sa neglijență, — Tribunalul examinând această obiecțiune a fost în drept a o respinge ca nefondată, deoarece în cazul nulității prevăzute de art. 157 c. com., privitoare la rezoluțiunile luate în adunarea generală a unei societăți anonime asupra unei chestiuni necuprinsă în ordinea de zi, fiind prescrisă de legiuitor în favoarea asociațiilor sau acționarilor ca să nu fie surprinși cu discutarea unor propuneri despre care n'au luat cunoștință și nu s'au prezentat, neîndeplinirea acestei formalități ce incumbă administratorilor societății nu poate fi opusă de aceștia contra celor de al treilea, ci numai contra unor persoane ce au calitatea de asociat sau acționar, deoarece o asemenea nulitate nu profită personal administratorilor sau unui singur asociat sau acționar, ci tuturor asociațiilor sau acționarilor legalmente constituiți.

Că deci, Tribunalul necomițând un exces de putere și nicio violare a art. 165 c. com., iar partea I-a a acestui motiv fiind inexactă în fapt, motivul II de recurs este nefondat.

Asupra motivului III de recurs:

„Violarea art. 156 și 157 c. com. și nemotivare și omisiune esențială“.

Având în vedere că în conformitate cu art. 157

c. com convocarea adunărilor generale se face printr-o încunoștiințare ce trebuie să fie publicată cu cel puțin 15 zile înainte de data fixată pentru întrunire în „Monitorul Oficial“ și prin celelalte mijloace de publicitate prevăzute de actul constitutiv sau în statutele societății, încunoștiințare ce sub sancțiunea nulității trebuie totdeauna să cuprindă ordinea de zi a chestiunilor care urmează a fi supuse deliberațiilor adunărilor generale.

Că, în speță, întrucât în ordinea de zi a adunării generale din 7 Iunie 1925 adusă la cunoștința acționarilor prin „Monitorul Oficial“, nu a figurat și alegerea a cinci membrii în Consiliul de Administrație, Tribunalul a fost în drept ca printr-o justă aplicațiune a art. 157 c. com. să considere contrară legii întreaga deciziune a adunării generale din 7 Iunie 1925 și să confirme ordonanța prezidențială prin care s'a suspendat executarea acestei deciziuni.

Că așa fiind, și întrucât Tribunalul nu avea cădere să discute necesitatea înlocuirii membrilor demisionați de către adunarea generală din 7 Iunie 1925, nefiind coprinsă în ordinea de zi, nu a comis o violare a art. 156 și 157 c. com și nici o omisiune esențială sau nemotivare și deci și acest ultim motiv de casare fiind neîntemeiat recursul este nefondat și urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI S. I

Audiența dela 6 Martie 1926

Președinția D-lui N. Racoviceanu, consilier

Elena Toma Gheman cu Maria Avinian și Stelian Tănăsescu
 ÎMPĂRTEALĂ.— ACHIZITORI DE DREPTURI REALE — DREPTUL DE
 A INTERVENI ÎN INSTANȚA DE PARTAJ.— ART. 785 C. CIVIL.

Cu toate că art. 785 cod. civ. prevede numai că creditorii copărtașilor pot pretinde să fie prezenți la împărțeală, totuși această dispoziție se aplică și tuturor achizitorilor de drepturi reale, deoarece dreptul acestora de a interveni ca partajul să nu se facă în fraudă lor se justifică pe aceleași considerațiuni ca și dreptul creditorilor.

No. 46.— Admis apelul făcut de către Elena Toma Gheman cu autorizația soțului ei Toma Gheman contra sentinței civile cu No. 382/924 a trib. Buzău în proces cu Maria Avinian și Stelian Tănăsescu

S'au ascultat D-nii avocați Dem. Moldoveanu pentru apelanta și Motas pentru intimat.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Elena Toma Gheman cu autorizația soțului ei Toma Gheman, contra sentinței civile Nr. 382 pronunțată de Tribunalul Buzău la 7 Noembrie 1924, prin care admitându-se în principiu ca fondată acțiunea de ieșire din indiviziune, făcută de Maria G. Avinian, în contra fratelui ei, părintul Stelian C. Tănăsescu, și recunoscându-i reclamantei dreptul la jumătate din întreaga avere mobilă și imobilă cuprinsă în acțiune, s'a ordonat împărțirea zisei averi în două loturi egale și s'a numit în acest scop un expert însărcinat să arate dacă averea se poate împărți

comod în natură, să evalueze averea mobilă și imobilă, să facă măsurătoarea și să formeze loturile.

Având în vedere că la acțiunea principală Stelian T. Tănăsescu a făcut o cerere reconvențională, prin care pretinde că sora sa Elena T. Gherman să raporteze la masa succesorală: 1) Valoarea exploatarei pădurei din comuna Jugureni; 2) Uzufructul unei livezi și a unei fânețe; și 3) Valoarea averii mobile din succesiune.

Prin sentința apelată s'a admis în parte această cerere reconvențională, obligându-se a se raporta de către reclamanta Maria G. Avinian parte din averea mobilă rămasă în succesiune, înlăturându-se dela raport uzufructul averii dotale, pe care soțul reclamantei l'a perceput ca uzufructuar dotal.

Având în vedere că la acțiunea de partaj întentată de Maria G. Avinian, soții Elena și T. Gherman au făcut cerere de intervenție prin care solicita ca în calitate de cumpărători ai drepturilor lui Stelian V. Tănăsescu și pe baza titlurilor prezentate, să fie față, ca hotărârile pronunțate să nu le prejudicieze interesele lor de deținători a parte din averea succesorală ce o are dela Stelian C. Tănăsescu.

Având în vedere că sentința Tribunalului de Buzău a fost atacată cu apel numai de către reclamantii intervenienți, soții Elena și Toma Gherman, iar ca motive de apel invoacă: 1) Că Tribunalul a omis a lua în considerație cererea de intervenție; 2) să se dispue ca în cazul că porțiunea cumpărată nu va cădea în lotul lui Stelian Tănăsescu, să li se dea pământ de egală întindere și calitate din lotul lui St. Tănăsescu. La desbaterile orale reclamantii intervenienți precizează că interesul lor ar fi ca atât reclamanta Maria G. Avinian în calitate de fiică donatară dotală cât și fratele acesteia părintul Stelian Tănăsescu să fie menținuți pe terenurile ce le au donațiune dela defunctul lor părinte complectându-se diferențele până la formarea a două loturi egale cu disponibilități din succesiune. La această propunere de împărțeală prin atribuțiune, reclamanta principală consimte în totul prin memoriul semnat de ambii soți înregistrat la No. 2894 din 26 Februarie 1925, iar părintul Stelian C. Tănăsescu fără a ridica vreo obiecțiune asupra acestui fel de împărțeală, invoacă pentru prima oară în instanța de apel pierderea calității de cumpărători de avere succesorală a soților Gherman prin neplata la timp a unui rest din preț.

Considerând că conform art. 785 cod. civ. creditorii unuia din compărțitori, pot pretinde să fie prezenți la împărțeală; că, deși acest articol vorbește numai de creditorii moștenitorilor, nu există nici o îndoială că această dispozițiune se aplică și tuturor achizitorilor de drepturi reale, deoarece dreptul acestora de a interveni ca partajul să nu se facă în fraudă lor, să justifice pe aceleași considerațiuni ca și dreptul creditorilor; că, deci soții Gherman, în calitate de cumpărători de bunuri succesoriale, au un interes legitim născut și actual ca să intervină pentru ca împărțeala să nu se facă cu violență în vătămarea drepturilor lor și ca consecință urmează a se considera această cerere de intervenție ca admisibilă.

Considerând că conform art. 743 cod. civ. legea

autoriză facerea împărțelei prin atribuțiune dacă toți erezii sunt de acord în alegere, că în speța ce ne preocupă atât reclamanții principali soții Avirian cât și reclamanții intervenienți sunt de acord a se face un partaj prin atribuțiune evidențiind interesul lor necontestat prin faptul că posedă anumite terenuri din succesiune și că au tăiat pădurile de pe acele terenuri iar pârîtul Stelian C. Tănăsescu nu face nici o opunere la acest mijloc de împărțială și în orice caz, orice opunere a lui ar ocaziona o pagubă soților intervenienți față de cari vânzătorul, conform art. 1339, este răspunzător pentru evicțiunea care ar rezulta dintr'un fapt personal al său.

Având în vedere că în ceea ce privește susținerile pârîtului că soții intervenienți T. Gherman și-au pierdut calitatea de cumpărători de bunuri successorale prin neplata la timp a unui rest de preț, aceasta formează o cerere nouă care nu poate fi discutată pentru prima oară în apel.

Având în vedere și celelalte dispozițiuni din sentința apelată pe care le menține în totul.

Pentru aceste motive, redactate de d. consilier G. Eustațiu, Curtea admite apelul.

Semnați: *N. Racoviceanu, I. G. Solomon, G. Eustațiu.*

JUDEC. OC. MIXT OCNELE MARI (VALCEA)

Audiența dela 23 August 1926

Președinția D-lui Const. Alexandrescu, jude președinte

Ilie Dan, inculpat

SPECULĂ ILICITĂ.—FRIZER.—URCAREA PREȚURILOR.—ART. 2 ȘI 4 DIN LEGEA PENTRU REPRIMAREA ȘI ÎNFRÂNAREA SPECULEI ILICITE.

Dispozițiunile legii pentru reprimarea speculei ilicite se aplică numai față de desfacerea abuzivă a produselor de prima necesitate supuse regimului maximalizării precum și față de desfacerea abuzivă a articolelor cari formează obiectul unor operațiuni curente comerciale, supuse la un beneficiu de vânzare limitat, astfelcă un frizer ori cât ar majora tariful, nu poate pentru această urcare a prețului muncii sale să cadă sub penalitățile prevăzute de legea pentru reprimarea speculei.

No. 1169.—Absolvit inculpatul Ilie Dan dat în judecată pe baza legii pentru înfrânarea speculii.

Judecata,

Asupra procesului penal prin care inculpatul Ilie Dan din Hotel Palace dela Băile Govora, fost cu domiciliu în București, Strada Gabroveni No. 24, este adus înaintea acestei judecătoria spre a fi judecat și pedepsit fiind că a fixat în magazinul său de frizerie următoarele prețuri: Un ras 20 lei; Un tuns 40 lei; O friecțiune lei 40.

Având în vedere susținerile inculpatului.

Considerând că inculpatul a ridicat în primul rând obiecțiunea, că fapta sa nu intră în prevederile legii pentru înfrânarea și reprimarea speculei ilicite fiind că nu este vorba de un obiect de primă și imediată necesitate ori de vreun articol pe care legea îl supune la un beneficiu de vânzare limitat.

Considerând că este constant că starea juridică a unei fapte se rezolvă în raport cu legile organice tangibile la nașterea ei, că pe de altă parte este cert că principiile puse în textele pozitive ale legii și regulamentului pentru înfrânarea și reprimarea speculei ilicite arată anumite fapte considerate ca delictuoase, că sub acest aspect nu se poate întinde sancțiunile penale ale legii asupra oricăror operațiuni comerciale, ci numai asupra acelorora, cari sunt enumerate prin textele acestei legi menționate și cari au acolo o înfățișare cât mai precisă.

Considerând că printre delicturile obișnuite pe care legea pentru înfrânarea și reprimarea speculei ilicite le prevede în mod formal în art. 2 și 4 ca având un caracter permanent de imoralitate și a căror represiune se impune în orice timp, se prevăd numai desfacerea abuzivă a produselor de prima necesitate supuse regimului maximalizării și desfacerea abuzivă a articolelor, cari formează obiectul unor operațiuni curente comerciale supuse însă la un beneficiu de vânzare limitat, că în afară de aceste operațiuni comerciale susceptibile de a primi în viața publică rigorile legii, legiuitorul nu supune la anumite forme și condițiuni generale de execuțiune și exercițiul unei arte manuale.

Considerând că potrivit acestor principii și de parte de a nesocoti noțiunea de marfă cuprinsă în articolul 4 din lege nu se poate asimila profesiunea unui frizer cu desfacerea unui obiect de comerț, ca având caracterul unui articol de primă și imediată necesitate ori al articolelor, cari fac obiectul unor operațiuni de vânzare curente comerciale ca să fie astfel susceptibile de un beneficiu al cărui maxim este stabilit de lege și să poată lovi cu sancțiuni penale pe oricare va căuta să obțină alte beneficii excesive și cu totul nejustificate.

Considerând că fiind astfel și întrucât în procesul-verbal nu se prevede că inculpatul a fost găsit, că a vândut în magazinul său articole de toaletă cu prețuri excesive, ci numai că a urcat prețul muncii sale și întru cât s'a determinat natura acestei fapte, ca fiind dată comerțului liber, inculpatul scapă de dirce pedeapsă.

Pentru toate aceste motive, absolvă.

Semnat: *Const. Alexandrescu.*

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a'i trimite cât mai neîntrâziat costul abonamentului rămas neachitat.

Tabla de materii pe anul 1926 se trimite abonaților în curent cu plata abonamentului.